

На път за Рила

Локомотивът съ свѣтквична бързина лѣтеше презъ равното софийско поле. Картинитѣ се менѣха всѣки мигъ, завъртяха се и оставаха назадъ. Следъ много гари и спирки черното чудовище изпъшка като ранено, отпусна стоманеното си тѣло и спрѣ. Смѣнихме влака. Малката дековилка като играчка се заклатушка по сребърнитѣ релси; готова всѣки мигъ да претури пѣтницитѣ въ водитѣ на спокойно течащата Струма. Влакчето направи красивъ завои и пое презъ планината. Рила раздипляше снага и ни откриваше богатъ, красивъ кржгозоръ. Нито ржката на художника, нито перото на поета може да опише онова топло приятно чувство, което изпитва всѣки, който хвърли погледъ къмъ величественитѣ върхове, обраснали съ стройни борове и широколистна леска. Долу се чува сладкия шепотъ на Рилската рѣкчица съ ледена вода, прескачайки пѣргази гладкитѣ камъчета, пѣстървата, безгрижна въ дъното на водата —, зелената морава, въ която кротко хрупатъ росна трева овчици, и звѣнливиятъ гласъ на пгичкитѣ. . .

Всѣко кораво сърдце се разтопява предъ тая мила гледка.

Колко е хубава България! . . . Нашата малка страна, пълна съ богатства и красоти! — изтръгва се истинско възхищение отъ наблюдателя Швейцария?! . . .

Какво е тя предъ близкото родно чувство и красота съ която маме всѣко око нашата България? А всрѣдъ дивната рилска красота гордо сж изправени стенитъ на старинния Св. Ив. Рилски манастиръ, посещаванъ масово отъ любители — екскурзиянти.

Всички гледатъ съ завистливо око на природнитѣ ни богатства, което ни кара да се гордѣмъ, че сме синове на една такава страна.

Рени Мирчева — Каспичанъ

Картина

. . . Отронва гората и сетния листъ
— сѣнува презъ тихи мъгли
избистрена пролѣтъ и радостна висъ
и слънчеви, селски мечти.

А татъкъ, надолу орачъ си оре. —
Небето сѣнува тжга
и късната есенъ му маха ржце
— за поздравъ на тиха душа.

Воловетѣ влачатъ въвъ късния день,
старинното рало, прѣстѣта
надига гърди, тя, че вѣтъръ студентъ
ще мжчи пакъ наша гора. . .

А още нататъкъ къмъ селския низъ
— отпѣва, чуй бързия влакъ
— и огнена змия подъ сивата висъ
извива по радостенъ знакъ. . .

Янко Д. Урумовъ

ХИТЪРЪ ПЕТЪРЪ БРЪСНАРЪ

Народна приказка

— Петре, като си толкова хитъръ, знаешъ ли лесно да вадишъ жбѣи? попиталъ Хитъръ-Петра единъ простицькъ селянинъ, който охкалъ и пѣшкалъ отъ жбѣболъ.

— Зная зеръ, отговорилъ Хитъръ-Петъръ, то е лесно, седни тука на това столче.

Селянинътъ седналъ на стола, а Хитъръ-Петъръ се заловилъ за работа. Той подострилъ едно колче, забилъ го въ земята предъ селянина, осукалъ единъ якъ конецъ, вързалъ единия му край за колчето, а съ другия край добре застегналъ разклатения жбѣ. Всрѣдъ столчето имало дупка; Хитъръ-Петъръ отишелъ полекичка иззадъ селянина и презъ дупката го бодналъ съ една игла. Селянинътъ подскочилъ отъ болки, жбѣтъ му отхвъркналъ татъкъ-хе, две крачки надалечъ.

— Ама чедълъгъ коренъ ималъ тоя жбѣ! — рекълъ селянинътъ. — Като че ли се изтръгна съ бодещъ дори въ дебелитъ ми месал!